

Ezechiel - Comentarii Jean Koechlin

Ne vom ocupa acum de cartea lui Ezechiel, uneori neglijată, din cauza dificultății sale; să-l cerem Domnului, cu stăruință, ajutorul Său, pentru a putea fi zidiți din punct de vedere spiritual în timp ce o vom studia. Acest profet era un preot, ca și Ieremia, contemporanul său; însă, în timp ce Ieremia locuia în Ierusalim, Ezechiel fusese dus cu cel dintâi convoi de prizonieri „în țara caldeenilor”, sub domnia lui Ioiachin (v. 3). Acolo, lângă râul Chebar, i se adresează Cuvântul lui Dumnezeu și el devine martorul unei viziuni extraordinare. În mijlocul focului și al aramei strălucitoare, imagine a justiției divine care-și exercită drepturile, profetul zărește patru animale fantastice, care erau heruvimi, străjeri și apărători ai sfințeniei lui Dumnezeu (cap. 10). Trăsăturile lor, fețele, aripile, picioarele și mâinile sunt tot atâtea simboluri prin care Dumnezeu dorește să ne facă să înțelegem care sunt caracterele Sale manifestate în dreptate și în judecată: înțelepciunea, puterea, răbdarea și iuțimea, reprezentate, respectiv, prin fața de om, de leu, de bou și de vultur. Aceste simboluri se regăsesc, împreună cu multe altele, în Apocalipsa, care este tot o carte a judecăților (vezi Apocalipsa 4.6,7).

Ansamblul viziunii profetului se prezenta ca un car înfricoșător funcționând pe mai multe niveluri. Roțile sale, deosebit de înspăimântătoare, plecau și veneau pe pământ într-un mod care putea părea arbitrar. Punerea lor în mișcare însă depindea de faptele vii, iar acestea mergeau „încotro trebuia Duhul să meargă” (v. 20). Aceste roți sunt un simbol al cărmuirii lui Dumnezeu, sau al providenței Sale. Evenimentele din lume sunt dirijate de Duhul Lui – care „suflă încotro vrea” (Ioan 3.8) – și nu de întâmplare, cum pretind mulți oameni care refuză să privească mai sus. Ei văd „roțile”, nu însă și pe Cel care le mișcă. Profetul, călăuzit de Duhul, își ridică ochii și contemplă partea cea mai minunată a viziunii (v. 26...). Deasupra roților, a heruvimilor și a întinderii, el descoperă „asemănarea unui tron” și încă „o asemănare ca înfățișarea unui om, pe el, deasupra” (v. 26). Înțelegem astfel, împreună cu profetul, că lumea este guvernată după voia și hotărârile unui Om în glorie: Hristos Însuși, radiind în întregime de splendoare divină. În fața acestei viziuni extraordinare, Ezechiel cade îndată cu fața la pământ (comp. cu Apocalipsa 1.12-17).

Măreția viziunii de care are parte Ezechiel va fi – ca și în cazul lui Isaia, în capitolul 6 al cărții lui – punctul de plecare al chemării și al slujbei Sale. Duhul lui Dumnezeu îl pătrunde, îl face să stea în picioare și îi deschide mintea pentru Cuvântul divin cu care – înainte de a-l putea transmite – trebuia să se hrănească (comp. cu Apocalipsa 10.8-11). Prin aceasta, îi simte efectul întâi asupra propriului suflet, pentru că este imposibil să aplici cu eficacitate Cuvântul în dreptul altora fără să-i fi încercat mai înainte tu însuși dulceața ... sau ascuțișul (cap. 3.1-3; Ieremia 15.16). Într-o manieră generală, hrănirea cu Sfintele Scripturi încă din tinerețe este secretul întregului serviciu folositor Domnului. „Israel nu va voi să te asculte” (cap. 3.7) – îi spune Domnul mesagerului Său – pentru că, de fapt, „pe Mine refuză El să Mă asculte”. Pe buzele celui credincios trebuie să se găsească nu propriile cuvinte, ci cele ale Domnului. Un astfel de mesaj nu va lăsa niciun loc discuțiilor inutile. Și el trebuie primit în inimă (cap. 3.10). Fruntea casei lui Israel era dură, însă Domnul îi dădea slujitorului Său o putere cu atât mai mare (comp. cap. 3.8,9 cu Isaia 50.7 și cu Luca 9.51). Însuși numele lui era, de altfel, o promisiune, Ezechiel semnificând: Dumnezeu dă tărie.

Ezechiel este dus de Duhul lui Dumnezeu la Tel-Abib, în mijlocul captivilor poporului său. Acolo află din gura Domnului că îi este atribuit postul de santinelă și, odată cu el, ordinele care se leagă acum de acesta. Funcția aceasta impune pe de o parte o vigilență neîntreruptă și, pe de altă parte, o credincioșie riguroasă în transmiterea avertismentelor divine. O santinelă trebuie să fie capabilă să le spună tuturor cât mai este din noaptea morală a acestei lumi (Isaia 21.11). Observăm însă că aici nu se mai pune problema de a provoca națiunea în ansamblul ei la o trezire. Cel rău trebuie doar avertizat; responsabilitatea de a asculta este individuală. În ce privește responsabilitatea slujitorului, aceasta este de a prezenta Cuvântul tuturor, „fie că vor asculta, fie că se vor abține” (cap. 2.5,7; 3.11,27). Pe cei pe care îi folosește în slujbă, Dumnezeu nu îi judecă în funcție de rezultatele pe care ei le obțin, precum fac oamenii, ci după credincioșia lor (1 Corinteni 4.2). De aceea nu trebuie să fim descurajați dacă unii „se abțin” de la Cuvântul vieții pe care noi am avut oportunitatea să li-l prezentăm. Dragi prieteni, este, într-adevăr, deosebit de solemn să ne gândim la faptul că fiecare credincios este de asemenea rânduit ca santinelă și că are datoria de a da aici, pe pământ, mărturie pentru Domnul său. Cum ne achităm noi de această misiune?

Începând cu capitolul 4, prin intermediul mai multor semne, Domnul îl introduce pe Ezechiel în împrejurările dureroase pe care poporul său va trebui să le traverseze. Un slujitor al lui Dumnezeu care a trecut el însuși prin școala umilinței și a suferinței este mult mai în măsură să-i înțeleagă pe cei care de asemenea trec prin dificultăți și îi poate îndemna cu mai multă autoritate. El cunoaște situația lor din proprie experiență și de aceea îi poate pune în gardă, spre folosul lor. Culcându-se pe o parte, consumându-și pâinea coaptă cu excremente, Ezechiel purta, simbolic, consecințele fărâdelegii poporului său (cap. 4.4). Acum Dumnezeu îi spune să-și radă părul și barba, act dezonorant pentru un preot și interzis de lege (Levitic 21.5). Versetele 11 și 12 ne explică încărcătura simbolică a acestui act: Israel, podoaba Domnului, este dat deoparte și mai multe judecăți urmează să se abată asupra lui, alese de Cel care cântărește (v. 1) vina fiecăruia. Unii vor ajunge victime ale ciumei și ale foametei în timpul asedierii cetății, alții vor cădea pradă sabiei, alții vor fi risipiți și prigoșiți. Moise anunțase deja aceste pedepse (Levitic 26.14...; Deuteronom 28.15...) și, începând de atunci, istoria lui Israel nu a făcut altceva decât să confirme că Dumnezeu nu poate să nu împlinească Cuvântul Său (cap. 12.28).

Să remarcăm numele pe care Domnul îl dă slujitorului Său: „fiul omului” (sau „fiu al omului”, ebr. „ben-Adam”, cap. 2.1) – unul dintre titlurile Domnului Isus. Căruia Ezechiel îi este un antetip. Numele acesta sugerează un ales dintre oameni, un reprezentant în măsură să vorbească în numele rasei umane sfârșite (vezi Eclesiastul 7.28). După ce, în capitolul 6, anunțase pustiirea, Domnul declară solemn, în capitolul 7, că a sosit ziua fatală: ziua furiei Lui. Marea Sa răbdare îndreptată către un popor vinovat rezistase de multe secole. Ea lua sfârșit după avertismente fără număr. Și ne gândim la această răbdare a lui Dumnezeu care se exercită și astăzi înspre o lume care L-a crucificat pe Fiul Său. Dar și ea va înceta într-o „zi de mânie” (Romani 2.5), incomparabil mai cumplită, zi cu privire la care acest capitol nu ne dă decât o slabă imagine. În ea, oamenii sunt loviți de groază (v. 17,18). Aurul și argintul, atât de puternice până atunci, încetează a mai avea vreo valoare. Sunt aruncate ca un gunoi pe străzi, pentru că și-au dat seama, în sfârșit, că acestea nu pot satura sufletele. Și, mai ales, nu vor putea salva pe nimeni în acea zi, pentru că Dumnezeu nu primește ca preț pentru răscumpărarea omului pierdut nimic altceva decât sângele prețios al lui Hristos (v. 19; comp. cu Proverbe 11.4 și cu 1 Petru 1.18,19).

Într-o nouă viziune, Ezechiel este purtat la Ierusalim, unde Dumnezeu îi dezvăluie lucrurile oribile care se petreceau pe ascuns în templul Său. „Idolul geloziei”, cel dintâi obiect pe care îl zărește profetul, amintește de ceea ce Manase adusese deja în templu (2 Împărați 21.7 și 23.6; comp. cu Matei 24.15). Apoi, străpungând zidul, el vede cum, în întuneric, nu cei de jos ai poporului, ci chiar bătrânii acestuia se ocupau cu venerarea a tot felul de „doboitoare urâcioase” (v. 10). Le putem compara pe acestea cu roadele necurate ale imaginației noastre, cultivate în ungherele cele mai întunecoase ale sărmanelor noastre inimi, care pot deveni astfel adevărate „camere ale chipurilor” (v. 12). În mijlocul acestor idolatrii slujea un anume Iazania, ... fiul credinciosului Șafan! (2 Cronici 34.8,15...). Domnul îi arată apoi lui Ezechiel femeii care tocmai îl plângea pe Tamuz, un idol respingător, precum și o scenă în care douăzeci și cinci de bărbați – exponenți ai celor douăzeci și patru de categorii de preoți, cu marele preot în fruntea lor – se prosternau înaintea soarelui (comp. cu Deuteronom 4.19 și 32.16)! Să remarcăm că Dumnezeu este Acela care descoperă răul cu privire la cei ai Săi. Numai El, luminându-ne conștiința, ne poate da sentimentul potrivit, arătându-ne în ce măsură răul acela lezează propria Lui glorie.

Ezechiel a putut constata cu ochii lui în ce fel josnic fusese călcată în picioare gloria Domnului, de aceea acum nu-i este greu să înțeleagă cât de îndreptățită era pedeapsa. Și aceasta era chiar la porți (v. 2)! Dumnezeu însă este departe de a-l face pe cel drept să piară odată cu cel rău (Geneza 18.25). În mijlocul celor șase oameni înarmați cu „arme de măcel” se găsea un al șaptelea care ținea în mână un instrument al harului: călimara scriitorului, pe care, la porunca Domnului, urma să o folosească pentru a le face un semn (ebr. „tau”) pe frunte tuturor acelor pe care păcatul îi făcea să suspine și să geamă (comp. cu Apocalipsa 9.4; această literă T, ebr. „tau”, ultima din alfabetul ebraic, era folosită ca semn și ca semnătură: Iov 31.35). Omul îmbrăcat în haină de in ne îndreaptă gândurile spre Domnul Isus. În casa cea mare a creștinătății, invadată de rău și pe punctul de a fi judecată, El Și-a pus pecetea Sa, Duhul Sfânt, asupra tuturor acelor care-l aparțin: un semn divin prin care Dumnezeu își recunoaște copiii. După ce toți cei credincioși și-au primit semnul protector, poate fi lansat ordinul de distrugere către răz bunători. Iar judecata trebuie să lovească întâi elementele cele mai responsabile: templul pângărit, cel pe care Ezechiel îl vizitase (v. 6; comp. cu 1 Petru 4.17).

Avem aici o pagină solemnă din istoria lui Israel. Odinioară Domnul își alesese o locuință în mijlocul poporului Său (Deuteronom 12.5). Venise să o locuiască în har, spre fericirea alor Săi, iar aceștia aveau responsabilitatea de a păstra în ea sfințenia cuvenită casei Lui (Psalmul 93.5). În acest templu sfânt însă, ca o supremă provocare, și-au dat întâlnire cele mai mari urâciuni păgâne. Într-adevăr, Israel a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-L izgoni pe Domnul din templul Său (cap. 8.6). De aceea, acum Dumnezeu pleacă de acolo! Și să observăm cu ce emoționantă încetineală, în etape, pentru a ne face să simțim cât de profund îl întristează această depărtare și ca și cum i-ar spune lui Israel: «Nu Mă oprești?» Gloria a stat întâi pe pragul templului (v. 4 și cap. 9.3), apoi s-a înălțat, după care din nou s-a oprit, „la intrarea porții dinspre răsărit a casei Domnului”, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî să plece (v. 19). Creștini, să nu uităm că noi suntem templul lui Dumnezeu și că Duhul Lui locuiește în noi (1 Corinteni 3.16,17). Dacă acest templu (inima noastră) va fi plin de idoli, Duhul întristat nu va mai acționa, comuniunea cu Dumnezeu nu va mai fi stabilită. El este „un Dumnezeu gelos”, care nu admite ca afecțiunile noastre să fie împărțite între El și altcineva (2 Corinteni 6.15).

După ce capitolul 8 ne-a dezvăluit fărâdelegea religioasă a poporului din Ierusalim, versetele 1-12 din capitolul nostru denunță păcatul conducătorilor lor politici. Domnul Se pregătește să le turbure planurile și prevederile, dându-le o probă prin faptul că-l lovește pe unul dintre acești oameni chiar în timp ce Ezechiel se adresa către ei. „Vei nimici cu totul rămășița lui Israel?” (v. 13), strigă profetul tulburat. Nu, deoarece înainte chiar de risipirea completă a poporului, Domnul le și vorbește de restaurarea și de strângerea lor. El le va da „o inimă neîmpărțită,... un duh nou,... o inimă de carne” (v. 19). Și, înainte de a-Și retrage cu totul gloria de la acel templu pângărit, care trebuia distrus, le promite că El Însuși va fi „ca un mic locaș sfânt” pentru fiecare dintre aceia care păzesc credința. Ce minunat har al lui Dumnezeu! Resursa din 1 Împărați 8.48 le va lipsi, dar chiar dacă se vor afla departe de Ierusalim, din vina lor, vor putea totuși să-L găsească și să-L adore. Câtă mângâiere au adus acest gând și această experiență de atunci încoace pentru credincioși fără număr aflați în izolare! Viziunea lui Ezechiel la Ierusalim se încheie odată cu plecarea gloriei exact din locul în care ucenicii aveau să contemple înălțarea Domnului Isus (v. 23; Fapte 1.12). După acestea, duhul profetului este readus în Caldeea.

În același fel în care purta Ieremia un jug pe umerii săi (Ieremia 28.10), și Ezechiel este aici invitat să-și facă un „bagaj de captiv”, având aceeași semnificație. Acești profeți au fost prin aceasta ei înșiși „semne” care arătau ce voia Domnul să împlinească (v. 11). Copii ai lui Dumnezeu, întregul nostru comportament trebuie să fie o punere în lumină a ascultării noastre de Dumnezeu, a statutului pe care îl avem, de străini pe pământ, precum și a apropiatei noastre plecări, ... nu în captivitate, ci în patria noastră eternă! Ezechiel nu a fost scutit de întrebări legate de atitudinea sa neobișnuită (v. 9) – după cum, cu siguranță, nu vom fi nici noi scutiți de îndată ce vom manifesta o credință mai autentică. De teama de a nu ne singulariza în cazul în care ne vom remarca printr-o despărțire fermă de lume, pierdem ocaziile de a da mărturie cu privire la speranța pe care o avem (1 Petru 3.15). Profetația neobișnuită din versetul 13 s-a împlinit ad-litteram. Zedechia, cu ochii scoși, n-a putut vedea țara captivității sale (comp. cu Ieremia 39.7). Versetele 26-28 ne fac cunoscut gândurile celor din casa lui Israel. Neîndrăznind să nege profeția care îi condamnă, ei împing împlinirea acesteia spre vremuri mai îndepărtate. Și astăzi, „robi răi” par să-l zică Domnului: «Vino cât mai târziu cu putință!».

Rezistența unei construcții nu depinde atât de mult de calitatea pietrelor sau a cărămizilor, cât de mortarul folosit pentru a le uni. Multe lucrări de zidărie făcute de romani au rezistat până în zilele noastre datorită solidității extraordinare a cimentului lor, în timp ce atât de multe monumente construite mai târziu au cedat în fața agenților distructivi. Pentru a masca fisurile crescând în unitatea lui Israel, falșii săi profeți au folosit un mortar prost: o „pace” care nu era pace (v. 10). De aceea, cuvântările lor liniștitoare n-au putut împiedica „zidul” să se prăbușească în zi de furtună (comp. cu Matei 7.26,27). Să nu uităm că orice credincios este un lucrător al Domnului. Unica temelie, „Isus Hristos”, fiind pusă, fiecare trebuie să ia seama cum – cu ce materiale – zidește deasupra (1 Corinteni 3.10-15). Versetele 17-21 ne arată că „sufletele nestatornice” pot fi textual prinse în cursă („vânate”) de frivolitate, în special de cea a modei și a confortului (2 Petru 2.14). Să veghem asupra sufletelor noastre! O ultimă sentință este pronunțată în versetul 22 împotriva celor care au „întristat cu minciună inima celui drept”. Cât de mult a suferit Hristos pe pământ din cauza aceleiași ipocrizii!

Câțiva dintre bătrânii lui Israel îi fac o vizită lui Ezechiel cu o intenție care pare bună: aceea de a-L întreba pe Domnul. Profetul însă este avertizat de Dumnezeu Său să nu se lase înșelat de aparențe. Inimile acelor oameni erau pline de idoli, care constituiau un adevărat zid de despărțire între El și ei. „Toți s-au înstrăinat de Mine prin idoli lor” (v. 5, comp. cu Luca 16.15). Să reținem această lecție importantă: pentru a cunoaște și a înțelege gândul Domnului, condiția primordială este nu gradul nostru de inteligență, nu experiența noastră creștină sau cunoașterea Bibliei, ci starea de inimă. Este ea dreaptă față de Dumnezeu? Sau ascunde lucruri nemărturisite, idoli adânc înrădăcinați? Poate

că acesta este motivul pentru care uneori Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile noastre. Să ne întipărim bine în minte acest Cuvânt al Domnului: „Fără Mine nu puteți face nimic”, împreună cu prețiosul îndemn de pe fața cealaltă: „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face” (Ioan 15.5,7).

Domnul îi face cunoscute robului său „judecățile cumplite” pe care le-a rezervat: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma (v. 21). De asemenea, îi declară că nici chiar prezența a trei oameni remarcabili ai lui Dumnezeu, precum Noe, Daniel și Iov, nu ar fi suficientă pentru a cruța această țară vinovată. Domnul pune alături numele acestor trei martori de excepție, care au trăit în epoci atât de diferite (Daniel încă trăia în Babilon), pentru a aminti atât faptul că teama de Dumnezeu și dreptatea pot fi practicate în orice vremuri, oricât de întunecate, ca cea care precedă potopul, cât și faptul că El răspunde printr-o eliberare individuală (Proverbe 11.8). Astfel, nimeni nu este îndreptățit să se dezvinovățească de purtarea sa, invocând mediul în care trăiește și influențele pe care le suportă. În capitolul 15 este reluată imaginea viei lui Israel (vezi și cap. 17.6; 19.10). Dacă tot n-a adus roade, atunci ... n-ar putea fi oare folosit măcar lemnul ei (v. 3)? În niciun caz! Este fără valoare, numai bun de ars! Ce soartă teribilă au mlădițele sterile ale viei lui Israel ... și cele pe care Tatăl va fi nevoit să le taie din adevărata viță (Ioan 15.1,2)!

În acest capitol care ne dă fiori găsim descrisă purtarea dezgustătoare a Ierusalimului față de Domnul Căruia îi datora totul. Originea necurată și sărăcia lucie a fetei disprețuite și abandonate în „câmp deschis” chiar de la naștere (așa cum încă mai practică unele triburi păgâne) fac să izbucnească întreaga compasiune a Aceluia care, găsind-o în această stare mizeră, a vrut să o facă să trăiască și apoi să o onoreze prin legământul cu El, nescăpând nicio ocazie de a o face fericită. Această grijă divină, la rândul ei, face să izbucnească o josnică nrecunoștință din partea aceleia care s-a dedat la cea mai rea idolatrie și care, pentru poftele-i desfrânate, s-a folosit de darurile Binefăcătorului ei. Această istorie sfâșietoare este, de fapt, istoria oricărui om. Dumnezeu Și-a găsit făptura în cea mai cumplită stare de neputință și de degradare morală (comp. cu Luca 10.30-35). A făcut totul pentru a o smulge din aceasta și pentru a-i da o viață nouă. Cum a răspuns omul la un asemenea har? Dragi prieteni, este deosebit de solemn să ne gândim că această comportare incalificabilă este și a noastră ori de câte ori folosim pentru satisfacerea poftelor noastre lucrurile care aparțin Domnului și care trebuie să servească doar gloriei Sale, fie că este vorba de bunurile noastre, fie de trupul nostru (1 Corinteni 6.19,20)!

Relația specială pe care Ierusalimul o avea cu Domnul făcea ca păcatele sale să cântărească mult mai greu. În privința aceasta, Sodoma era mai puțin vinovată decât Ierusalimul și chiar decât Samaria, care, cu toate acestea, era obiectul celei mai puternice disprețuiri din partea iudeilor (v. 52; Ioan 4.9). Știm, de altfel, că, pe cei care sunt în relație cu Dumnezeu, Satan îi face uneori să cadă mult mai jos decât ceilalți oameni, deoarece, prin ei, el va încerca să terfească gloria Domnului. Condiția păcatului descris în versetul 49 ar trebui să ne pună pe gânduri: „îngâmfare, belșug de pâine și lipsă de grijă” ... împreună cu consecința inevitabilă a egoismului. Cu un astfel de punct de plecare, Sodoma a ajuns la păcate îngrozitoare, care au atras „pieirea” ei (2 Petru 2.6). Totuși, contrar tuturor așteptărilor, versetele 60-63 ne învață că nu aceasta va fi în final soarta care îl așteaptă pe nrecunoscătorul Ierusalim. Necredințioșia lui nu a putut schimba credințioșia Soțului divin. Cetatea vinovată va fi încă o dată obiectul unei îndurări chiar mai mari decât cea de la început. Cu adevărat, rămânem copleșiți în fața cuvintelor de îndurare cu care se încheie acest capitol plin de atâtea crime și urăciuni: „...când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu” (v. 63; Romani 11.33).

Parabola celor doi vulturi impunători și a viței, explicată în versetele 11-21, relatează sub o formă imaginară evenimentele care se desfășurau atunci. Împăratul Babilonului – cel dintâi mare vultur – îl deportează pe Ioiachin, lăstarul slab al cedrului regal, și ia sub tutelă vița lui Iuda. Îl pune în fruntea sa pe Zedechia, făcând legământ cu el și punându-l „să jure pe Dumnezeu” (2 Cronici 36.13). Împăratul lui Iuda însă nu ezită să încalce acest jurământ. Astfel, împăratul Babilonului, instrument în mâna Domnului, îl pedepsește pe domnitorul neloial și-l duce în captivitate. Crima lui Zedechia fusese deosebit de gravă, în special pentru că fapta sa dezonorase Numele Domnului înaintea națiunilor. El arătase prin aceasta cât de puțin respectau acest nume tocmai aceia peste care fusese așezat (Exod 23.21). Ca răscumpărați ai Domnului Isus, suntem responsabili de a cinsti în fața lumii „numele frumos care a fost chemat peste noi” (Iacov 2.7). Cei care sunt în jurul nostru ne observă cu mult mai multă atenție decât ne imaginăm noi; ei accentuează fără milă inconsecvențele noastre, pentru că le folosesc pentru a se scuza pe ei. Și cum am putea să-i conducem la un Salvator față de Care vom fi arătat atât de puțin atașament?

Misterul din capitolul 17 se sfârșește într-un mod divin. Domnul vorbește acolo despre vlăstarul pe care El însuși – și nu vulturul cel mare de astă dată – îl va lua din același cedru regal al lui David și îl va planta pe un munte înalt și mareț, ca să fie un copac mare și plin de roade. Înțelegem că este vorba despre Domnul Isus și de domnia Lui viitoare (comp. cu Isaia 11.1 și cu Psalmul 2.6). În capitolul 18, Domnul are o dispută cu oamenii din Israel care, în loc să se smerească văzând cum se împlinesc pedepsele, caută să se justifice printr-un proverb nerușinat inventat de ei (v. 2): „Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au strepezit dinții”; cu alte cuvinte: generația noastră plătește pentru cele de dinainte; părinții noștri au păcătuit, iar noi suportăm consecințele (vezi Ieremia 31.29,30). Prin aceasta, ei îl acuzau pe Dumnezeu de nedreptate. Acest capitol însă spulberă raționamentele lor perverse; ei seceră ceea ce ei înșiși au semănat (Galateni 6.7). Nu recunoaștem noi, prin acești oameni, trista înclinație a inimii noastre, de a arunca asupra altora responsabilitatea pentru propriile noastre greșeli? Acest fapt trădează orbirea și mândria noastră și deopotrivă ne face să pierdem lecțiile salvatoare pe care ni le dă Domnul (vezi Geneza 3.12 și Romani 2.1).

Tot acest capitol subliniază principiul responsabilității individuale a fiecărui suflet (altfel spus, a fiecărei persoane) față de Dumnezeu. Și repetăm încă o dată: voi nu puteți fi mântuiți prin credința părinților sau a bunicilor, nici pentru că frecvențați o adunare a copiilor lui Dumnezeu. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (v. 20). „Fiindcă plata păcatului este moartea (chiar dacă în Ezechiel este vorba numai de moartea trupului); dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23). Dumnezeu a fost acuzat de nedreptate de către acest popor orb și vinovat (ca de atâția necredincioși astăzi) care a ajuns chiar să spună: „Calea Domnului nu este dreaptă” (v. 25,29; 33.17,20). „Am Eu, în adevăr, vreo plăcere în moartea celui rău?” (v. 23), este Domnul forțat să întrebe. Ce întrebare! În dragostea Lui nemăsurată, „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ... dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.4; 2 Petru 3.9). Și cele din urmă cuvinte ale acestui capitol sunt tot o chemare a harului adresată poporului Său ... și poate și dumneavoastră: „De aceea, întoarceți-vă și veți trăi!” (v. 32).

Ca și parabola celor doi vulturi mari, din capitolul 17, cea a leoaicei și a puilor ei îi pune în scenă pe cei din urmă împărați ai lui Iuda, precum și istoria lor tragică, așa cum o găsim relatată la sfârșitul cărților Împărați și Cronici. Fiii credinciosului Iosia, Ioahaz și Ioiachim, au confirmat în întregime ceea ce Domnul declarase în capitolul anterior. Pentru propriile lor păcate au suferit pedeapsa acești împărați răi, iar în ce

privește dreptatea tatălui lor, aceasta n-a putut să-i salveze (vezi cap. 18.5... și 18.10-13). Din nou se vorbește despre captivitatea ultimului împărat al lui Iuda și de distrugerea prin foc a viei lui Israel. Poate că unii se întreabă de ce aceste evenimente ocupă atât spațiu în Cartea Sfântă, când ele nu ocupă aproape deloc manualele de istorie. Totuși, în ochii lui Dumnezeu, ele sunt una din marile cotituri ale istoriei omenirii. Centrul guvernării Lui părăsea de acum Israelul pentru multe secole. Ierusalimul înceta să mai fie locul în care Își așezase locuința Sa pe pământ. Începea vremea națiunilor; ea durează încă și acum și nu va lua sfârșit decât atunci când va începe domnia lui Hristos și când Israel va fi restaurat.

Bătrânii, cei care în urma primei lor vizite par să nu fi învățat nimic (cap. 14), vin din nou la Ezechiel. Dumnezeu le-a enumerat – prin robul Lui de astă dată, nu printr-un limbaj simbolic – lista urăciunilor lui Israel, o listă tot atât de veche ca și istoria acestui popor. Ei s-au răzvrătit încă din Egipt; au refuzat să părăsească idolii și n-au vrut să asculte de Cel care li Se revelase (v. 8). De aceea, pentru a Se face auzit, Domnul Și-a dus poporul în pustiu. Nimic nu este mai impresionant ca liniștea pustiei. Este un mediu propice pentru a-L asculta pe Dumnezeu; acolo nu ești distras de zgomote exterioare. Israel a primit acolo, în Sinai, rânduielile și judecățile Domnului (v. 10,11). În pustie, Ioan va predica mai târziu pocăința și venirea lui Mesia (Ioan 1.23). Tot în pustie, poporul va fi dus încă o dată înainte de venirea în putere a Domnului, pentru ca Dumnezeu să vorbească inimii lui (Osea 2.14). Moise, Pavel și atâția alți slujitori au fost îndelung pregătiți în pustie înainte de a intra în slujbă (Exod 3; Galateni 1.17,18). Să nu refuzăm deci, iubii prieteni, această punere deoparte necesară, indiferent sub ce formă (singurătate impusă, boală lungă etc.) găsește Domnul cu cale uneori să ne izoleze.

Dumnezeu îi conduce pe ai Săi în pustiu nu numai pentru a le vorbi, ci și atunci când vrea să-i disciplineze. Și înțelegem de ce. Așa cum părinții nu-și corectează copiii înaintea străinilor, ci îi iau deoparte, tot așa și disciplina aceasta este o chestiune care-i privește pe Dumnezeu și pe răscumpărării Lui și în care lumea nu trebuie implicată. În mod regretabil, noi ne temem adesea să rămânem singuri cu Domnul, din cauza unei stări rele a conștiințelor noastre, și de aceea căutăm să evadăm în vârtoarea vieții cotidiene. Cu toate acestea, este absolut obligatoriu ca cei credincioși să fie „curățiți”. Dumnezeu nu poate tolera la ei niciun compromis, niciun amestec. Cât despre cei care nu vor să-L asculte, n-au decât să slujească idolilor lor (v. 39; comp. cu Osea 4.17 și cu Apocalipsa 22.11), dar să nu caute să pară că slujesc și Domnului! Știm că toată generația oamenilor de război din Israel a murit în pustiu și că numai copiii mici au intrat în Canaan (Deuteronom 2.14). Din nou, când va veni ceasul să fie adunate cele zece seminții, în prezent risipite între națiuni, Dumnezeu îi va lavi pe răzvrătiții care nu vor fi intrat în țara Lui. Numai după aceea El va putea primi jertfele poporului Său și-și va găsi plăcerea în el (v. 40,41; Maleahi 3.4).

„Nu vorbește el în parabole?” (cap. 20.49), se spunea despre Ezechiel cu un oarecare dispreț. Limbajul său părea dificil poporului doar pentru că acesta nu voia să înțeleagă. Tot așa și astăzi, cei necredincioși invocă cu încăpățănare dificultăți ale Cuvântului și se folosesc de ele ca de un pretext pentru a evita să i se supună. În temutul capitol 21, sabia, cea dintâi dintre cele patru judecăți devastatoare (vezi capitolul 14.21), iese din teacă pentru a pedepsi. Pentru a o mânui, Domnul Se folosește de împăratul Babilonului, pe care-l vedem la răscruce, ocupat să-și consulte dumnezeii (v. 21). Va începe el prin a ataca Ierusalimul, sau Raba fiilor lui Amon? În ochii lui Iuda, această ghicire părea falsă și fără valoare (v. 23). Și totuși, ea era! Domnul însă, Cel care domină aceste lucruri, a hotărât distrugerea Ierusalimului (v. 27) și sfârșitul împărăției. Coroana va fi îndepărtată de la „cel necurat, cel rău, mai-mare al lui Israel” (v. 25; cel necurat este cel care calcă în picioare binecuvântările lui Dumnezeu: comp. cu cap. 22.26 și cu exemplul lui Esau, în Evrei 12.16). De atunci încolo nu va mai fi niciun descendent al lui David pe tron, până la venirea lui Hristos, a „Aceluia Căruia îi aparține dreptatea” (v. 27).

Ierusalimul este numit aici „cetatea sângeroasă” (v. 2). Toate clasele erau vinovate. Căpeteniile, asemeni unor lupi, vărsaseră sânge, călcase ră legea în toate felurile, distruseseră sufletele (v. 6,27); preoții profanaseră lucrurile sfinte (v. 26); profeții mincinoși jefuiseră lucrurile de preț, devoraseră sufletele (v. 25,28); poporul, de asemenea, prăduise și asuprise pe cel nevoiaș și sărac (v. 29). Zadarnic căutase Domnul un om care „să repare zidul” și care, precum Moise, „să stea la spărtură” înaintea Lui pentru țară (v. 30; Psalmul 106.23)! Această dublă funcție, de a veghea și de a se ruga, corespunde misiunii creștinului! A veghea, pentru a împiedica pătrunderea răului și a lumii în adunare și în inimile noastre, și a mijloci în rugăciune, pentru mărturia Domnului. Importanța pe care Domnul o acordă separării alor Săi este subliniată încă o dată de întreg capitolul 23. Sub imaginea crimelor comise de Ohola (Samarita sau cele zece seminții) și de Oholiba (Ierusalimul și Iuda), Dumnezeu ne vorbește de alianțele vinovate încheiate de Israel cu țările vecine: Egiptul, Asiria, Babilonul, precum și de pedepsirea Israelului prin acestea. Atunci când un creștin întreține legături cu lumea, adesea își va primi pedeapsa tocmai prin intermediul lumii.

Odată cu acest capitol începe o nouă diviziune a profeției. Ea este datată ca o zi solemnă care marchează debutul asediului final al Ierusalimului (comp. cu 2 Împărăți 25.1). Domnul reia comparația cu cazanul (cap. 11.3) și anunță că nu numai conținutul Său (locuitorii cetății) va fi consumat, ci și cazanul însuși (Ierusalimul cu rugina lui învechită) va fi topit în focul care se aprinde. Știm în ce stadiu va ajunge cetatea odată cu acest îngrozitor asediu (2 Cronici 36.19). Aceeași zi însă îi aduce și lui Ezechiel personal doliul și suferința: soția îi este luată pe neașteptate (v. 18). Astfel, prin propriile lui circumstanțe, profetul avea să-i învețe pe fiii poporului său ce dureri urmau să se abată asupra lor atunci când Domnul avea să le ia ceea ce le era mai scump: capitala și locul lor cel sfânt. Avem aici o probă a faptului că un slujitor al lui Dumnezeu nu este scutit de a avea parte de încercările la care sunt supuși cei în mijlocul cărora trăiește. Și cât de multe dureri au fost partea acestui om al lui Dumnezeu! Pentru a fi „un semn” pentru poporul său (v. 27), îl vedem supunându-se la tot ceea ce îi cere Domnul (comp. cu Psalmul 131.2). Chiar fără ca Domnul să ne ceară imperios sacrificii, El să găsească în noi instrumente supuse, ucenici ascultători!

Ca și în cazul celorlalți profeți, anunțul judecății împotriva lui Israel este urmat acum de profețiile împotriva națiunilor (vezi Isaia 13-23; Ieremia 46-51). Capitolul 21 ni l-a arătat deja pe împăratul Babilonului stând în cumpănă dacă să atace Raba fiilor lui Amon înaintea Ierusalimului (cap. 21.19-21), iar versetele 1-5 din capitolul 22 cuprindeau avertismentul că va veni pedeapsa asupra acestor descendenți ai lui Lot, dintotdeauna vrăjmași lui Israel. Cruțați pentru o vreme, amoniții, în loc să tragă învățăminte, s-au bucurat cu lașitate de loviturile care se abătuseră asupra templului, asupra țării disprețuite a lui Israel și asupra împărăției lui Iuda (v. 3,6). Ei își bătuseră joc de Israel în nenorocirea lui (Proverbe 17.5). Dar Domnul „Își bate joc de cei batjocoritori”, afirmă Proverbe 3.34, citat în Noul Testament: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (Iacov 4.6; 1 Petru 5.5). Și tocmai mândria care-i caracterizează pe Amon și pe fratele lui, Moab (Țefania 2.8; Isaia 16.6), va fi umilită de Domnul, prin faptul că va da țara lor în stăpânirea unor prădători nomazi (v. 4 și 10). Edomul și Filistia sunt deopotrivă foarte vinovate. Și una și alta au profitat de ruina lui Israel, pentru a se răzbuna cu cruzime pentru vechile lor înfrângeri (v. 12 și 15). La rândul lor, ele vor avea de-a face cu răzbunarea Domnului.

Capitolele 26, 27 și 28 sunt consacrate Tirului, înbelșugata cetate feniciană, stăpâna mărilor, principalul centru comercial al antichității. Așa cum se bucură un negustor de dispariția unui concurent vecin, și Tirul s-a bucurat de nenorocirea Ierusalimului. Această bucurie nesănătoasă

va deveni, cu siguranță, motivul propriei sale ruine. Capitolul 27 îi enumeră clienții și furnizorii și inventariază lista bogată a produselor sale de negoț. Tirul este o imagine a lumii cu bogățiile ei. Oamenii au crezut dintotdeauna că sporirea nivelului de trai al populației este mijlocul de a scăpa umanitatea de greutate și de sărăcie. Și ei nu conștientizează să lucreze la această prosperitate materială, întregul lor efort ținând spre a înfrumuseța lumea, spre a face aici viața mai plăcută. Dar, departe de a aduce suferințele la Dumnezeu, această cursă a progresului nu a făcut altceva decât să dezvolte mulțumirea de sine (cap. 27.3b), pretenția laodiceeană de a fi bogat și de a nu avea nevoie de nimic. Printre mărfurile scumpe ale Tirului vom căuta în zadar „aurul curățit prin foc”, al dreptății divine, sau „hainele albe”, ale umblării practice, sau „alifia” pentru ochii credinței, care este Duhul Sfânt! Pe acestea nu le putem „cumpăra” decât de la Domnul Isus (Apocalipsa 3.17,18)!

Strălucitul prinț al Tirului, care se semețește ca un dumnezeu, este obiectul unei profeții personale. Pedeapsa care se abate asupra lui ne amintește de aceea care l-a lovit pe Irod pentru că acceptase măguliile tirienilor și ale sidonienilor: „Glas de Dumnezeu, nu de om” (Fapte 12.20-23). Sub această imagine a împăratului Tirului însă, Dumnezeu vrea să ne vorbească despre un personaj misterios și redutabil, Satan însuși. Prințul lumii acesteia, cel căruia Tir îi este o imagine, se folosește de bogățiile ei pentru a satisface poftele oamenilor și a-i ține în robie prin ele. Din versetele 12-15 aflăm că Satan n-a fost dintotdeauna Cel Rău, vrăjmașul lui Dumnezeu și al celor credincioși. Heruvim strălucitor, „plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe” (v. 12), el a fost perfect în căile lui, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în el (v. 15). Inima lui s-a ridicat până într-atât încât a dorit să-și părăsească poziția de creatură și să devină ca Dumnezeu (v. 2; Isaia 14.13). Mândria este numită „vina diavolului” (1 Timotei 3.6), deoarece ispitirea care l-a făcut pe diavol să cadă, „eu sunt un dumnezeu” (v. 2), prezintă același motiv cu ispitirea cu care diavolul l-a făcut și pe om să cadă, „veți fi ca Dumnezeu” (Geneza 3.5). Dar Satan a fost învins de Hristos la cruce și Biblia ne descoperă soarta grozavă care-l așteaptă (Apocalipsa 20.10).

După Tir, este rândul ca Sidonul, cetatea vecină și aliată, să fie obiectul unei scurte profeții. Sidonul de asemenea făcea parte dintre cetățile care disprețuiseră casa lui Israel (v. 24,26) și care aveau să-L cunoască pe Domnul prin judecățile Sale. Patru capitale (29-32) sunt acum consacrate aproape în întregime Egiptului. Rivală Asiriei și apoi Babilonului, această națiune a jucat un rol considerabil în istoria lui Israel. Și ea aspira spre o dominație universală, însă Dumnezeu a dat această putere lui Nebucadnețar, Egiptul ajungând, la rândul său, o provincie a marelui imperiu babilonian. Ne-am putea întreba de ce Dumnezeu a decis ca una dintre aceste națiuni păgâne să domine lumea în locul celeilalte. Iată, unul dintre motivele pentru care Egiptul a fost doborât a fost falsa încredere pe care Israel și-o pusese în el (cap. 29.6,16). Nu trebuia ca luda și împărăția lui să aibă dreptate să se sprijine pe Egipt. De aceea a fost Egiptul „trestia frântă care, dacă se va rezema cineva pe ea, îi va înțepta mâna și o va străpunge” (v. 6,7; Isaia 36.6). De câte ori, în credințioșia Sa, Domnul ne lipsește și pe noi de sprijinul pe care-l căutăm la oameni tocmai pentru a ne arăta deșertăciunea acestora și pentru a ne învăța să ne sprijinim numai pe El!

Gog, aliații lui, supușii lui și nenumăratele lor cete, toți aceștia vor fi nimiciți „pe munții lui Israel” (v. 2). Pentru a ne da o idee despre amploarea greu de imaginat a acestui atac final, versetul 9 afirmă că materialele de luptă abandonate vor furniza locuitorilor atât de mult combustibil, încât se vor putea încălzi cu el timp de șapte ani, iar versetul 14 adaugă faptul că vor fi necesare șapte luni pentru a îngropa morții lor. În felul acesta, țara pe care Gog voia s-o stăpânească va deveni propriul său mormânt. În plus, Dumnezeu va trimite judecată în propria țară a agresorului, în Magog. Toate lucrurile care privesc această nimicire a Asirianului și a armatelor lui sunt consemnate de peste douăzeci de secole în Cartea lui Dumnezeu (comp. cu cap. 38.17). Dar aceasta nu va împiedica mulțimile orbite de Satan să dea năvală spre locul desemnat pentru însăși măcelărirea lor. În același fel, de două mii de ani, evanghelia declară unde duce calea largă (Matei 7.13) și, cu toate acestea, cât de mulți sunt cei care o urmează, fără ezitare, spre pierzarea lor! La fel se vor desfășura și evenimentele care vor preceda Împărăția lui Hristos. După aceea, Israel va locui în pace; nu va mai avea pe nimeni care să-l înspăimânte, iar multe națiuni vor învăța să se teamă de Domnul.

Acest capitol și următoarele pot părea dificile de înțeles, însă profețiile pe care ele le conțin se pot înțelege mai ușor dacă le vom încadra între evenimentele de la sfârșit, atunci când toate puterile omenești și naționale care se vor fi luptat împotriva lui Israel vor fi zdrobite, pentru a face loc Împărăției lui Hristos. În această plângere (v. 16), soarta națiunilor ne este prezentată într-o formă simbolică. Ele se întâlnesc în Șeol, în mijlocul celor „uciși de sabie” (v. 21; expresia se întâlnește de trei ori în capitolul 32). Cea dintâi națiune este Asiria – asirianul din ultimele zile, copacul puternic despre a cărui cădere ni s-a istorisit în capitolul 31. Este apoi Elamul (Persia), urmat de Meșec și de Tubal (Rusia). Acolo sunt și edomiții (v. 29), prinții Nordului (v. 30), sidonienii, precum și „Faraon și toată mulțimea lui” (v. 31). Mari sau mici, popoarele, după ce au «ținut» pentru un timp mai lung sau mai scurt «actualitatea» pe scena mondială, se regăsesc în acest sinistru loc de întâlnire. Ce s-a ales de măreția lor? La ce le-a folosit vitejia? Groaza pe care o răspândeau nu mai înspăimântă pe nimeni; dimpotrivă, „își poartă rușinea” (v. 30). Tot ceea ce contează atât de mult în „țara celor vii” (v. 26) este fără valoare în pragul veșniciei. O singură întrebare se va pune atunci pentru oricine: este scris numele tău în cartea vieții? (Apocalipsa 20.15).

La începutul acestei noi diviziuni, Domnul îi reamintește profetului ordinea santinelei (vezi cap. 3.16...): de a-l avertiza pe cel rău, de a-l îndemna să se depărteze de pe calea lui nelegiuită. Aceasta este și misiunea fiecărui răscumpărat al Domnului, deoarece el cunoaște din Cuvânt însemnătatea timpului de față. Dacă trâmbița mea dă un sunet confuz (1 Corinteni 14.8) ... sau dacă rămâne mută, Dumnezeu Se va folosi de o altă santinelă, însă eu îmi voi fi ratat misiunea, iar pentru aceasta mi se va cere socoteală. Apostolul Pavel împlinise cu credințioșie această slujbă la Efes și el le putea spune bătrânilor: „Sunt curat de sângele tuturor; ... n-am încetat îndemnând cu lacrimi pe fiecare” (Fapte 20.26,27,31). Versetul 10 se poate aplica tuturor acelor care au conștientizat poverii păcatelor lor, fără însă a-L cunoaște încă pe Dumnezeu care iartă. Ca răspuns la acest exercițiu, Domnul repetă prețioasa Sa declarație din capitolul 18.23: „Viu sunt Eu, ... că n-am nicio plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (v. 11). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3.16).

Ezechiel primește știrea luării Ierusalimului. Domnul îi precizase încă din prima zi a captivității în ce fel va fi el avertizat cu privire la aceasta (comp. v. 21,22 cu cap. 24.25-27). Acum Domnul va face țara pustie din pricina mândriei celor rămași în Iudeea. Sfârșitul capitolului (v. 30-33) este deosebit de solemn. Ne arată care a fost aprecierea pusă în dreptul cuvintelor lui Ezechiel: ele au fost considerate „o cântare foarte plăcută, un glas plăcut”. Din nefericire, nimeni nu le-a împlinit; și fără-ndoială că acesta este motivul pentru care profetul a rămas mut pentru un timp (v. 22); era o judecată asupra poporului, nu asupra lui, pentru că trâmbița unei santinele nu răsună pentru a te bucura de melodia ei: ea este un semnal de alarmă. Vai de cei care n-au ținut seama de ea! Nu este și astăzi la fel? Mulți așa-ziși creștini par să asculte cu plăcere predicile, ... dar nu sunt deloc dispuși să pună în practică ceea ce sunt învățați. De unde provine aceasta? Din lipsă de sinceritate! Manifestarea exterioară nu corespunde cu adevărata stare a inimii (v. 31b). Domnul va spune despre Israel: „Pentru că poporul acesta se apropie cu gura lor și Mă onorează cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine” (Isaia 29.13; Marcu 7.6).

Acest capitol îi condamnă în modul cel mai sever pe păstorii cei răi (regi, căpetenii și mai-mari ai poporului). Aceștia nu numai că nu au îngrijit de oile slabe, bolnave, rănite sau rătăcite, ci ei înșiși s-au îngrășat pe socoteala turmei lui Israel. Fără teamă de Dumnezeu și fără dragoste pentru popor, ei s-au comportat ca și cum le-ar fi aparținut, „domnind peste cei care le-au căzut la sorți”, în loc să fie „modele pentru turmă” (citiți 1 Petru 5.2-4). În fața acestei slăbiciuni totale, Domnul a decis să Se ocupe El Însuși de oile Sale: „Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele” (v. 11). Și recunoaștem dragostea minunată a „Păstorului lui Israel” (Psalmul 80.1), accentuată prin contrast cu răutatea păstorilor celor răi. El promite că rămâne în mijlocul oilor Sale, că le va „scăpa”, că le va „aduna”, că le va duce „lângă râuri”, „într-o pășune grasă”, și că le va face „să se odihnească în staul bun” (v. 13,14; comp. cu Psalmul 23). Cea pierdută va fi căutată, cea rătăcită va fi adusă înapoi în staul, cea rănită va fi îngrijită, iar cea bolnavă va fi întărită. Este vorba despre strângerea finală și despre binecuvântarea lui Israel. Dar totodată, ce prețioasă imagine avem aici cu privire la grija plină de tandrețe a Domnului față de fiecare dintre răscumpărații Săi (citiți 1 Petru 5.7)!

Domnul denunță cu severitate egoismul oilor puternice și grase, promițând că va remedia pagubele făcute celor mici și slabe. Apoi Îl desemnează – și înțelegem cu câtă satisfacție și cu câtă dragoste – pe Păstorul pe care-L va ridica: pe Robul Său, David. Prin acest păstor credincios al turmei tatălui său și apoi al turmei lui Israel (1 Samuel 17.34,35; 2 Samuel 5.2), Dumnezeu vrea să ne vorbească despre Preaiubitul Lui. „Eu sunt Păstorul cel bun”, va spune Domnul Isus, în contrast cu toți păstorii cei răi despre care vorbește începutul acestui capitol. El a fost plin de compasiune față de mulțimile „necăjite și risipite ca niște oi fără păstor”, ale lui Israel (Matei 9.36). Ceea ce-L caracterizează pe Păstorul cel bun este că-Și dă viața pentru oile Sale (Ioan 10.11). Aceasta este dovada supremă a bunătății Sale, care întrece toate îngrijirile enumerate în acest capitol. „Eu le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele” (Ioan 10.14) adaugă Domnul, cuvânt pe care îl putem asemăna cu cel din versetul 30 și din versetul 31! Să ascultăm încă o dată această expresie mișcătoare: „oile Mele, turma pășunii Mele” (comp. cu Psalmul 100.3). În capitolul 36.38 vom întâlni și alte expresii: „turme de oameni, ... turma cea sfântă, ... turma Ierusalimului”.

Capitolul 35 este rezervat în întregime unei profeții împotriva descendenților lui Esau, iar aceasta deoarece, între vecinii lui Israel, Edom fusese unul deosebit de vinovat (v. 5). În toată bucuria răutăcioasă a inimii lor, ei gândeau să profite de pustiirea Israelului, pentru a-i lua teritoriul în stăpânire (cap. 35.10). Dar Domnul era acolo și veghea. Nu afirmase El chiar înainte de nașterea lui Esau: „Un popor va fi mai tare decât celălalt popor și cel mai mare va sluji celui mai mic” (Geneza 25.23)? Și El nu Se răzgândește niciodată. Edomul batjocorise „înălțimile – sau dealurile – eterne”, numite astfel de Însuși Dumnezeu în cele două binecuvântări ale lui Iosif (v. 2; Geneza 49.26; Deuteronom 33.15). Acești munți și aceste dealuri purtaseră „batjocura națiunilor” (v. 6), pentru că, potrivit obiceiului păgân, popoarele necredincioase așezaseră acolo înălțimi încă din zilele lui Solomon (1 Împărați 11.7). Acum, Domnul găsește plăcere să umple de roade acești munți (comp. cu Psalmul 72.16). Asemeni celor necredincioși altădată, și vrăjmașii spuseseră despre această țară că își mănâncă locuitorii (v. 13; Numeri 13.33). Dumnezeu însă nu va mai permite niciunei națiuni să insulte și să acopere cu batjocuri moștenirea poporului Său; nu vor mai fi „luați pe buza limbii vorbăreților și de batjocura poporului” (v. 3).

Domnul vorbește acum despre lucrarea pe care dorește s-o împlinească prin Duhul Său în inima fiilor lui Israel ... și în a tuturor oamenilor. Să comparăm versetul 26 cu cuvintele rostite de Domnul Isus lui Nicodim cu privire la nașterea din nou. „Dacă cineva nu este născut din apă (v. 25) și din Duh (v. 27), nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3.5). Apa care curăță este întotdeauna Cuvântul pe care Duhul Sfânt îl aplică conștiinței și inimii, pentru a fi primit și crezut spre mântuire (comp. cu Ioan 4.14). Viața nouă dată fără plată tuturor celor care cred este condiția pentru a intra în împărăția și în familia lui Dumnezeu. După cum nu este de ajuns pentru un copil doar să vină pe lume, ci va trebui apoi să învețe să meargă, iar mai târziu să se ducă la școală, tot așa este și cu copilul lui Dumnezeu (v. 27); iar mai devreme sau mai târziu, el va trebui să treacă în plus și prin marea experiență din versetul 31: „vă va fi scârbă de voi înșivă ...” (vezi cap. 6.9; 20.43). Spre această cunoaștere de sine conduce Duhul lui Dumnezeu suflul regenerat (comp. cu Iov 42.6). Nicodim, învățătorul lui Israel, ar fi trebuit să cunoască aceste lucruri (Ioan 3.10). Ele fuseseră anunțate răspicat în profeți (vezi și cap. 11.19; Ieremia 24.7...). Cât despre voi, dragi prieteni care poate ați fost învățați acestea încă din copilărie, n-ar trebui oare să le cunoașteți chiar mai bine?

Acest capitol extraordinar îl completează pe cel precedent, arătându-ne de astă dată cum Domnul dă o viață nouă întregului Său popor restaurat. Așa cum arată versetele 11-14, această viziune deosebit de emoționantă se aplică la învierea națională a lui Israel (după răpirea Bisericii). În prezent, întoarcerea evreilor în Palestina pare să fie un preludiu al acesteia. La cuvântul profetului, oasele s-au apropiat unele de altele, tendoanele, carnea și pielea le-au acoperit, însă starea lor de a fi moarte nu s-a schimbat. Este o trezire națională care nu poate fi comparată cu trezirea spirituală pe care o va cunoaște ulterior poporul, în zorii Împărăției lui Hristos. Într-adevăr, pentru a da viață, Duhul lui Dumnezeu trebuie să intervină; și El o va face atunci, trezind conștiința și afecțiunile acestui popor (Psalmul 104.30). Completa neputință a omului a fost pusă în evidență prin întrebarea adresată profetului în versetul 3. În aceste oase nu era nici putere, nici viață. Dar toate acestea fac să se arate tocmai puterea lui Dumnezeu, care dă viață celor morți și care cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4.17). Ce cât mai minunată este de aceea lucrarea pe care El a făcut-o în noi! Odinioară morți în păcatele noastre, noi am fost înviați împreună cu Hristos (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13; Ioan 5.21).

Sub domnia lui Roboam, cele zece seminții, avându-l în frunte pe Efraim, se despărțiseră de Iuda și de Beniamin, ca urmare a necredincioșiei lui Solomon. Și niciodată de atunci nu a mai fost reparată această ruptură. Totuși, acest lucru se va întâmpla când va apărea domnia lui Hristos, iar Ezechiel o anunță prin cele două toiege care, în mâna lui, nu au mai format decât unul singur (comp. cu Ieremia 3.18). Domnul arată că, fără să aștepte acest moment, unitatea poporului Său nu încetează să fie în gândurile Sale. Și la fel profeții, apoi apostolii, nici ei n-au pierdut niciodată din vedere unitatea celor douăsprezece seminții (1 Împărați 18.31; Fapte 26.7; Iacov 1.1). La fel este și cu Biserica Domnului Isus. Din vina oamenilor, unitatea ei nu este vizibilă, dar ea există în ochii Lui și noi nu trebuie să uităm niciodată aceasta. În mijlocul întregii confuzii și a diviziunilor din creștinătate, ce mângâietor este să ne gândim că nu există decât o singură Biserică adevărată, alcătuită din toți credincioșii! „Este un singur trup”, după cum este și „un singur Domn”: Hristos, Căruia David îi este aici o imagine (Efeseni 4.4,5; 1 Corinteni 12.5,12). „Un singur împărat va fi împărat pentru ei toți ... și nu vor mai fi despărțiți” (v. 22). „David, robul Meu, va fi împărat peste ei. Și toți vor avea un singur păstor” (v. 24; comp. cu Ioan 10.16).

În capitolele 38 și 39 intră în scenă un personaj înspăimântător, cunoscut deja din profeție sub numele de Asirianul. El poartă aici numele de Gog, iar stăpânirea lui se întinde asupra Magogului, vechea țară a sciților, la nord de Marea Neagră, un popor considerat altădată deosebit de barbar (comp. cu Coloseni 3.11). Gog este prințul Roșului, al Meșecului și al Tubalului (vezi Geneza 10.2), nume după care putem recunoaște, respectiv, Rusia, Moscova și Tobolsk, capitala Siberiei. În fruntea unei formidabile coaliții de popoare asiatice, acest comandant mai

însăpământător decât Attila sau decât oricare alt cuceritor din istorie, se va năpusti ca o furtună asupra țării lui Israel, ca s-o ia în stăpânire. Dar Dumnezeu va interveni direct din ceruri pentru a-i nimici (v. 22), și multe dintre aceste națiuni și rase diferite se vor distruge una pe alta (v. 21). Este nevoie adesea de foarte puțin pentru ca prietenii de ieri să se transforme în dușmani înverșunați. În același fel au fost odinioară salvați și Iosafat și poporul său, Iuda (2 Cronici 20.23). Dragi prieteni, Cel care împlinește asemenea izbăviri va putea fi oare prins sau depășit de pericolele care ne amenință? Să-L lăsăm întotdeauna pe El să lucreze de fiecare dată când ne temem de atacul vrăjmașului.

Începând cu capitoul 40 și până la sfârșitul cărții ne aflăm în fața unei viziuni cu totul noi a profetului. Ea ne poartă în Palestina, în timpul mileniului. Israelul restaurat și unificat locuiește în pace, în timp ce Duhul Sfânt este răspândit peste el (cap. 39.25-29). Acum Dumnezeu își găsește plăcerea în a descrie locul propriei Sale locuințe pe pământ, loc în care va putea locui din nou gloria Sa. Așa cum odinioară Domnul îi arătase lui Moise pe munte modelul primului cort (Exod 25.40; Evrei 8.5), El îi revelează prin viziune lui Ezechiel, pe un alt munte, toate detaliile templului viitor. Iar fiecare dintre noi poate lua ca pentru el îndemnul din versetul 4: „Privește cu ochii tăi și ascultă cu urechile tale și îndreaptă-ți inima spre tot ce-ți voi arăta”. Profetul va examina una după alta cele trei porți care dădeau în curtea exterioară. Fiecare poartă are aspectul unei mici case străbătute de un coridor central, spre care se deschideau câte trei camere de pe fiecare parte. Remarcăm că trestia de măsurat de care se servește ghidul este împărțită în șase unități de câte un cot și o palmă (adică șapte palme), dimensiune pe care numai Dumnezeu o folosește. Avem de învățat de aici că și noi trebuie să estimăm totul după măsura Lui, cea a templului.

În prima parte a acestei cărți am văzut că templul lui Solomon fusese profanat, că Dumnezeu fusese, într-un fel, izgonit din el, că până și preoții îi adorau acolo pe idoli și că împărăția în întregime eșuase în responsabilitățile ei. Consecințele acestora au fost distrugerea templului, strămutarea poporului evreu, precum și punerea sa deoparte ca națiune. Dumnezeu însă nu permite niciodată ca ducerea la îndeplinire a planurilor Sale să fie împiedicată de necredințioșia oamenilor. Va trebui ca, exact pe locul în care a fost dezonorat, El să fie și glorificat pe deplin; promisiunile făcute lui David să se împlinească; un nou templu să fie construit și o nouă preoție să fie instituită, sub împărăția unui nou împărat – Hristos – domnind cu dreptate peste un popor pocăit. Toate acestea se vor realiza în mileniu, timpul „de restabilire a tuturor lucrurilor” despre care vorbește Petru (Fapte 3.21). Acesta este subiectul din capitolele 40–48, pentru parcurgerea cărora dorim să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt, la fel cum profetul este aici călăuzit pas cu pas de minunatul său însoțitor. Cu ajutorul Lui vom vizita și noi acest templu extraordinar care va fi construit atunci la Ierusalim, pentru ca Dumnezeu să fie căutat și adorat în el.

Profetul și călăuză lui au trecut de sub portic și au pătruns în casă. Ea este împărțită, ca și templul lui Solomon, într-un Loc Sfânt, măsurând patruzeci de coți, și Locul Preasfânt, în formă de cub, cu latura de douăzeci de coți. În ciuda suprafeței considerabile ocupate de templu și de anexele acestuia – și care ne vorbesc despre măreția Împărăției lui Hristos – constatăm că dimensiunile interioare sunt exact aceleași cu ale primului templu (1 Împărați 6.17,20). Planul lui Dumnezeu este neschimbat. Nu s-au modificat cu nimic intențiile Sale legate de Hristos și de binecuvântarea lumii; El are grijă, cu atât de mult timp înainte, să le expună în Sfânta Sa Carte, ca o mărturie a bunătății credincioșiei Sale. Și va împlini ceea ce Și-a propus! Citirea acestor pagini ar trebui să vorbească în special conștiinței lui Israel, dovedindu-i că Dumnezeu n-a încetat să Se intereseze de El. Începând cu versetul 15 avem descrierea clădirii, apoi a altarului și la sfârșit a porților deschise ale templului. Ornamentele lor sunt ilustrări ale trăsăturilor împărăției: putere în judecată (simbolizată de heruvimii învestiți cu exercitarea judecății), pace și victorie (ilustrate de palmieri).

Ca și la primul templu, în afara camerelor care înconjurau casa pe trei etaje (cap. 41.6 ..., comp. cu 1 Împărați 6.5), preoții mai dispuneau și de un mare număr de încăperi care dădeau spre curte. În acestea ei trebuia să mănânce lucrurile preasfinte, să le păstreze și, de asemenea, să-și schimbe veșmintele cu altele cu care urmau să-și exercite funcțiile. Ne gândim din nou, prin contrast, la poziția cerească a răscumpărăților Domnului Isus, care cu toții au parte de „o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri” (2 Corinteni 5.1). Domnul le-a dezvăluit ucenicilor că, în Casa Tatălui Său, sunt multe locuințe (ceea ce înseamnă că este loc pentru toți; Ioan 14.2). Părăsindu-i, El avea să meargă să le pregătească locuri în templul ceresc, unde vor fi primiți în curând toți credincioșii. De remarcat că încăperile sunt sfinte (v. 13), preoții sunt sfinți (v. 14), iar jertfele sunt preasfinte. Domnul își amintește de urâciunile introduse odinioară în templul Său de împărații necredincioși (cap. 43.8). De atunci încolo, un lung zid de cinci sute de trestii pe fiecare latură va împrejmui templul și dependențele lui, pentru a face o despărțire între ce este sfânt și ce nu este sfânt (v. 20b).

Templul viitor a fost vizitat și măsurat pe toate direcțiile. Deși este încheiat și despărțit de tot ceea ce este profan, totuși duce lipsă de însuși argumentul existenței sale: prezența lui Dumnezeu. Dar, ca în ziua inaugurării templului lui Solomon, minunatul eveniment se produce: gloria lui Dumnezeu (pe care profetul, în cap. 11, o văzuse părăsind templul) revine să locuiască în casă. Iată-o că apare venind din Răsărit, după atâtea secole de absență! Și această revenire este însoțită de o neprețuită promisiune: „Voi locui în mijlocul fiilor lui Israel pentru totdeauna” (v. 7 și 9). Profetul, santinelă vigilentă, nu primește această viziune doar pentru el însuși, căci Dumnezeu îl invită „să arate” casa și planul ei și fiilor poporului său (v. 10). Și, lucru deosebit de surprinzător, cel dintâi efect produs asupra lor va fi nu uimirea, nici încântarea, ci rușinarea! Iar numai după ce această smerire va fi avut loc, Ezechiel le va putea face cunoscut toate detaliile templului celui nou (v. 11). Să reținem acest principiu adevărat și de o importanță capitală în toate timpurile: Domnul ne descoperă gândurile Sale numai după ce noi ne-am judecat inimile.

Capitolul 41 menționează altarul de lemn aflat în interiorul casei. Acum ne este prezentat altarul pentru jertfe așezat în mijlocul curții interioare; avem descrierea lui, dimensiunile lui, precum și instrucțiunile privind slujirea. Mulți se miră când regăsesc amintite jertfele și în templul viitor, crezând că aceasta este în contradicție cu deplinătatea suficienței lucrării lui Hristos. Într-adevăr, epistola către Evrei afirmă că este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele, de aceea Isus Se prezintă aducând „o dată pentru totdeauna ... o singură jertfă pentru păcate” (Evrei 10.1...). Aici nu este vorba de o întoarcere în trecut; lucrarea desăvârșită a Domnului de la cruce va fi baza binecuvântării lui Israel tot așa cum a asigurat-o și pe cea a Bisericii (Psalmul 22.23...). Putem deci înțelege că, în loc să fie o „amintire de păcate” (Evrei 10.3), ca odinioară, jertfele arse pe acel altar vor comemora lucrarea lui Hristos de la cruce. Această amintire vizibilă, necesară inimii uitoare a omului, va fi, pentru Israelul lui Dumnezeu și pentru poporul care se va naște în timpul împărăției, ceea ce, într-o oarecare măsură, este astăzi Cina pentru creștini (Psalmul 22.31).

Cu excepția căpeteniei (care va fi un fel de vice-împărat, reprezentant al lui Hristos pe pământul supus și binecuvântat), nimeni nu se va mai servi de poarta pe care a intrat gloria Domnului. Încă o deosebire față de creștin! Acesta are intrare liberă în locurile cerești, unde Se află Mântuitorul lui, pe aceeași cale a învierii. Ezechiel contemplă gloria care umple templul și cade cu fața la pământ, ca la început (cap. 1.28). Atunci Domnul îi explică ce obligații ale sfințeniei reclamă prezența Sa. Niciun străin nu va putea intra în templul Său; de aici, necesitatea ca

porțile să fie păzite. Domnul a desemnat gărzi (v. 11); acestea vor fi în camerele din interiorul fiecărei porți și vor controla identitatea tuturor celor care vor dori să intre. Aceste funcții vor reveni leviților; ei fuseseră „o piatră de poticnire pentru fiii poporului lor, slujind în fața idoloilor lor” (v. 12; Maleahi 2.8,9). Prin îndurarea lui Dumnezeu, ei vor primi o nouă misiune, însă de o mai mică însemnătate față de odinioară. Ce lecție pentru noi! Necredințioșia noastră are consecințe inevitabile nu atât pentru slujbă, cât pentru noi ca persoane; în ce privește slujba, ea poate să ne priveze de o parte a lucrării noastre, în favoarea altor lucrători mai credincioși.

Eleazar și Itamar, fiii lui Aaron, au împărțit între ei preoția după moartea fraților lor, Nadab și Abihu (Numeri 3.4). Mai târziu, ramura din Itamar și-a pierdut drepturile, din cauza corupției fiilor lui Eli și a trădării lui Abiatar (1 Samuel 3.12,13; 1 Împărați 1.7,8; 2.27). De asemenea este scris că preoții erau fiii lui Iadoc, din familia lui Eleazar (1 Cronici 6.50-53). Această numire în slujbă nu se va obține prin capacități personale, ci exclusiv pe baza dreptului nașterii (Psalmul 87.5), așa cum este astăzi pentru răscumpărării Domnului. În virtutea nașterii din nou, toți au dreptul la frumosul titlu de preot. Ca orice privilegiu însă, acest titlu atrage deopotrivă și obligații. Preoții au primit instrucțiuni amănunțite atât pentru împlinirea slujbei lor, cât și pentru viața lor de familie (comp. cu Levitic 21). Ei vor trebui să vegheze în special la curăție, așa cum și noi avem răspunderea de a ne ține la adăpost față de întinare, pentru că, prin har, noi suntem „o preoție sfântă”, menită să aducă „jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5; vezi și 1 Tesaloniceni 4.4).

„Darul ridicat” din versetul 1 este acea porțiune de teritoriu care va fi rezervată Domnului la împărțirea țării. Aici vor locui preoții (v. 4). Sunt apoi delimitate domeniile leviților, ale cetății și ale căpeteniei, pentru că Dumnezeu veghează ca în Israel să nu mai fie asuprire și nedreptate (comp. v. 9 cu cap. 46.18). Același nume de „dar ridicat” se aplică și pentru ofrandele pe care israeliții le vor aduce Domnului, proporțional cu venitul ogoarelor și al turmelor lor (comp. cu Levitic 27.30). Fiind creștini sub har, noi nu suntem constrânși să dăm o cotă parte din ce avem, dar oare să ne facă aceasta să fim mai puțin zeloși în a dăruia pentru slujba Domnului? Feluritele jertfe rânduite în Levitic se regăsesc în versetele 15-17. Arderea-de-tot ne amintește că Hristos S-a adus ca „jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă” (Efeseni 5.2). Darul de mâncare vorbește despre viața Lui de suferință și de dăruire. Din jertfa de mulțumire noi ne putem hrăni cu Hristos, Cel care ne asigură toate binecuvântările și în Numele Căruia ne închinăm. De asemenea, jertfa pentru păcat prezintă Victima sfântă trimisă de Dumnezeu pentru a face ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2; 4.10).

Capitolul 45 se încheie cu instrucțiunile privind Paștele, prima dintre cele trei mari sărbători anuale (Deuteronom 16). De atunci încolo, fiecare israelit va putea înțelege semnificația lui prețioasă și va putea medita la Mielul lui Dumnezeu, al Cărui sânge l-a pus la adăpost de judecată. Cea de-a doua sărbătoare, Cincizecimea, nu este amintită aici și înțelegem motivul: ea privește Biserica, a cărei parte este cerească și de aceea nu este cuprinsă în tabloul împărăției pământești. În schimb, cea de-a treia solemnitate este amintită, în versetul 25, și este numită pur și simplu „sărbătoare”. Este vorba de Sărbătoarea Corturilor, dar despre aceasta nu se spun multe lucruri, pentru că ea prefigurează mileniul, care urmează să vină. În capitolul 46 sunt stabilite ceremoniile pentru zilele de sabbat și de lună nouă și, de asemenea, îndatoririle căpeteniei legate de acestea. Se poate să ne surprindă importanța care se acordă acestei viziuni profetice și acuratețea detaliilor ei. Dar, o spunem repetând, după ce a fost astfel dezonorat în Israel, este drept ca Dumnezeu să aștepte cu satisfacție această închinare viitoare, prin care va fi, în sfârșit, glorificat pe pământ. Și El vrea ca noi să ne bucurăm împreună cu El ca unui care deja îi aducem laudă ca fiind poporul Său ceresc.

În acest templu viitor, profetul s-a mai oprit asupra încă unui detaliu minunat: de sub prag, ca și din însuși tronul lui Dumnezeu, țâșnește un izvor proaspăt, puternic și nesecat. El curge și se lărgeste (deși nu primește afluenți), iar Ezechiel, urmând cursul râului împreună cu însoțitorul lui ceresc, este invitat să-l traverseze la fiecare o mie de coți. În curând el a ajuns la ape prin care nu mai putea trece cu piciorul: „erau ape de înotat”. Ce imagine prețioasă a acestui fluviu al harului care țâșnește pentru noi din Locul Sfânt! Ca și profetul, pe măsură ce înaintăm în cariera noastră de creștini, învățăm să apreciem profunzimea lui, până când ajungem să realizăm că acest har este de nemăsurat (2 Petru 3.18). Acest fluviu deosebit va curge spre Răsărit, dând viață și făcând să rodească zona cea mai pustie, în prezent, de pe glob, cea a Mării Moarte (v. 8; comp. cu Ioel 3.18 și cu Zaharia 14.8). Această mare va fi din nou vindecată și plină de pești; în pustiu vor țâșni izvoare (Isaia 41.18); nimic nu va mai aminti de blestemul Sodomei. Astfel, harul divin și dătător de viață produce roade pentru Dumnezeu oriunde se răspândește, așa cum ar trebui să lucreze și în inimile noastre (Ioan 7.38).

Sunt trasate hotarele lui Israel și, în acest perimetru, fiecare seminție își primește moștenirea: o fâșie dreaptă ce se întinde de la Mediterana până dincolo de Iordan (până la Eufrat, conform promisiunilor divine în sfârșit împlinite: Exod 23.31; Iosua 1.4). Comparând această împărțire a țării cu frontierele sinuoase trasate de Iosua și de trimișii lui (vezi Iosua 18), vedem cât de simplu este totul când Dumnezeu este Cel care stabilește. Fiecare teritoriu fiind repartizat cu regularitate, nu vor fi nici gelozii, nici contestații (citiți Iosua 17.14). Iar pentru a preîntâmpina contestațiile, Însuși Domnul stabilește că lui Iosif îi vor reveni două părți (v. 13, împlinire a profeției din Geneza 48.5). Ruben, Gad și o jumătate din seminția lui Manase, care odinioară și-au ales moștenirea despărțiți de celelalte seminții, vor locui acum în mijlocul fraților lor, în hotarele stabilite de Domnul pentru ei (cap. 48.4,6,27). Nici Iuda nu va mai fi despărțit de celelalte zece seminții. Unele seminții vor locui în nord, altele în sud, de o parte și de alta a „darului (sfânt) ridicat”, împlinindu-se de acum Psalmul 133.1: „Iată ce plăcut și ce bine este să locuiască frații uniți împreună!”.

Deseori această carte a lui Ezechiel a fost comparată cu cea a Apocalipsei. Și una și cealaltă încep cu o viziune glorioasă și solemnă, continuă cu judecățile care vor sosi și se încheie cu imaginea împărăției fericite care va veni. Dar, în timp ce Ezechiel privește aceste evenimente din punctul de vedere pământesc, de pe poziția lui Israel, Apocalipsa, din contră, prezintă, într-o manieră simbolică, în ultimele sale capitole, Biserica și viitorul ei ceresc. Cetatea sfântă, descrisă și măsurată în Apocalipsa 21, este un simbol al ei, ea fiind corespondentul ceresc al Ierusalimului pământesc din versetele 30-35 ale capitolului de față; ea are tot douăsprezece porți, având numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel (Apocalipsa 21.12; compară și ceea ce este scris despre râu în cap. 47.1,12 cu Apocalipsa 22.1,2). Numele frumos pe care îl va purta de atunci cetatea, „Domnul este acolo” (v. 35), ne amintește că Noul Ierusalim va fi locuința lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3) și că mărșălușul gând al lui Dumnezeu în Hristos este să fie în final „totul în toți” (1 Corinteni 15.28). Fie ca El să-și aibă locuința încă de acum în inimile noastre!